

denfor Den overordentlige Kommission fandtes Repræsentanter, der ikke kunde tænkes at mene, at Vanskelighederne først og fremmest skulde overvindes ved Statsindkøb. Men det, man fra Ministeriets Side har gjort, har været at sige: De Kul, som Statens Virksomheder og først og fremmest en for hele Samfundet saa uhyre vigtige Virksomhed som Statsbanerne skal bruge, maa naturligvis købes ved Statens Foranstaltning, men ellers maa man søge ikke at binde sig til større Statsindkøb end højst nødvendigt, og navnlig under Hensyn til de forskellige Anskuelser, der gjorde sig gældende paa det Tidspunkt, da Indkøbene skulde finde Sted. Men det er ganske naturligt, siger jeg, at det ærede Medlem Hr. Rode sætter dette Eksempel fra Norge som Hovedpunkt, dette at gøre Statsindkøb, at samle det hele under Staten, det er for ham Hovedpunktet. Men lad os saa se, hvorledes det da er gaaet, hvorledes disse Forhold har udviklet sig i Norge, idet det ærede Medlem altsaa nu angriber os, fordi vi ikke har fulgt den Vej, man fulgte i Norge. Der har nylig i Norge været en Interpellation om disse Spørgsmaal, og Ministeren har svaret med Oplysninger om, hvorledes Situationen er i Norge. Han siger her: Kulsituationen viser et nok saa mørkt Billede. I Foraaret kontraherede den forrige Regering om i alt 682 000 t Kul fra Amerika, Kanada, Australien og Syd-Afrika. Fra Maj til December er her indført 280 000 t. Vi har flydende og under Ladning 252 000 t. Vi har henstaaende paa Kontrakt i Amerika 120 000 t og i Afrika 240 000 t. Det er med meget store Udgifter lykkedes at faa ophævet en Bestemmelse angaaende 200 000 t Gennemsnitspris paa alle de gjorde Indkøb. Altsaa, fra tidlig i Foraaret vil man komme op paa 205—210 Kr. pr. Ton leveret i Norge. Saa nævner han, hvad det paa det Tidspunkt — det var den 9. December — kan sættes til, og taler om de voldsomme Tab, som det norske Samfund vil lide paa Grund af disse ganske overordentlig omfattende Kulindkøb, der altsaa gik op til ca. 700 000 t. Se, det er det Norge, det ærede Medlem særlig nævner som noget, der skulde være attraaværdigt, det er for ham Hovedpunktet i hele denne Sag, at Regeringen skulde have fulgt Eksemplet fra Norge. Derimod siger jeg: Den Vej, som Regeringen har fulgt, er den rigtige, det er den, at vi har støttet Arbejdet for at faa de fornødne Tilførsler til Landet, og det har vi gjort baade paa

den ene og den anden Maade, men vi har ikke ment at kunne gaa ind paa Fremgangsmaader, der bandt den danske Stat som saadan i større Grad, end det var nødvendigt i Statsinstitutionernes egen Interesse.

Hauge: Jeg skal tillade mig at knytte nogle Bemærkninger til det Samraad, der er ført i Finansudvalget med Indenrigsministeren angaaende Kulindkøbene, og de dertil i Betænkningen offentliggjorte Bilag. Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Brorsen, søgte at forsvare det, der var sket i denne Sag, men det kunde ikke lykkes ham at bringe noget virkeligt Forsvar frem. Selv om det ærede Medlem anstrenger sig nok saa meget og er nok saa dygtig, vil det ikke lykkes ham at bringe noget virkeligt Forsvar i Marken for det Kulindkøb, som er foretaget af De danske Statsbaner. Det ærede Medlems Tale var et Vidnesbyrd om, at Nemesis nu rammer Venstre; i dette Spørgsmaal som i saa mange andre har Venstre nu den Opgave at forsvare sig uden at være i Stand dertil, fordi Partiet i saa overordentlig høj Grad har taget fejl af Tiden og ikke mindst som Følge deraf er ude af Stand til at indfri de Løfter, man med Rette ventede, at Venstre vilde kunne indfri efter den Opposition, det vedholdende havde ført mod den tidligere Regering.

I denne Forbindelse vil jeg blot nævne den Kritik, der fra Oppositionens Side blev fremsat overfor det Brændekøb, der i sin Tid blev foretaget for den danske Stats Regningovre i Sverige. Den daværende Regering maatte bestandig høre en Anklage for ikke at have været forudseende nok, skønt Forholdet dog var, hvad alle, der ønskede det, kunde faa Oplysning om, at det var Industriraadet, der havde været den egentlige initiativtagende i dette Brændekøb, og at Brændselsnævnet og Regeringen i Virkeligheden som Følge af de Forhandlinger, der af Industriraadet allerede var førte med Myndighederne i Sverige, følte sig forpligtet til at gøre disse Indkøb. Der tabtes paa dette Brændekøb nogle Penge, det kunde ikke være anderledes; men det var et Indkøb, der var gjort for at sikre Befolkningen Brænde i en Tid, hvor saa at sige alle Tilførsler var stængte ude.

Nu er den høje Regering i den Situation, at den skal gøre Rede for det omfattende Kulkøb, den har foretaget. I Stedet for nu at tage det eneste fornuftige Standpunkt i denne Sag og sige: Vi tog fejl af Situationen, søger man ogsaa i dette